

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: nezl. L. M.**, nar. X, st. přísl. Čínská lidová republika, zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem, adresa pro doručování: Opletalova 25, Praha 1, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3. 2014, č.j. : MV-155568-3/SO,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11.3. 2014, č.j. : MV-155568-3/SO, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.1.2013, č.j. OAM- 9447-30/PP-2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. zákona v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta z toho důvodu, že žalobkyně nesplňovala podmínku postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť nedoložila, že je osobou uvedenou v § 15a zákona o pobytu cizinců. Ve správním řízení vznikl spor o naplnění důvodů dle § 15a odst. 3 písm. b) cit. zákona, neboť žalobkyně tvrdila, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze zjištění, že dle rodného listu je matkou žalobkyně paní L. W., nar. X, st. přísl. Čínské lidové republiky, přičemž otec není v rodném listě uveden. Bylo zjištěno, že matka žalobkyně je držitelkou povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie, neboť je matkou nezletilého L. T., nar. X. Z rodného listu nezl. L. T. vydaného dne 12.3.2006 matričním úřadem žalovaný zjistil, že nezl. L. T. je synem J. J., nar. X, státního příslušníka České republiky (na základě uznání otcovství před matrikovým úřadem), takže nezletilému svědčí státní občanství České republiky.

Žalovaná posoudila postavení žalobkyně dle ust. § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č.j. 5 As 6/2010-63 vyložil pojem „ rodinný příslušník občana Evropské unie“. Dle tohoto rozsudku se za vztah rodinný nepovažuje vztah bratr – sestra. Vysvětlila, že pro účely cizineckého práva se je vztah rodinný vymezen úžeji, než činí normy práva rodinného. V dané věci bylo postavení žalobkyně uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti žalobkyně s nezl. L. T., nar. X, který je bratrem žalobkyně. Tato kategorie příbuzenského vztahu není rodinným vztahem ve smyslu zákona o pobytu cizinců ani ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, tento status tedy nemůže být s ohledem na uvedenou argumentaci přiznán ani v případě vztahu obdobného vztahu rodinnému. Dle žalované bylo na žalobkyni, aby ve smyslu § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců věrohodným způsobem doložila, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj., že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním sdílí společnou domácnost rovněž trvalého charakteru. Žalobkyně však přes výzvu a poučení správního orgánu 1. stupně požadovanou podmínku vztahu nedoložila a tím své postavení neprokázala.

Žalovaná k odvolání žalobkyně neshledala ani vady výrokové části rozhodnutí, které žalobkyně spatřovala v neurčitosti a nekonkrétnosti výroku. Žalovaná uvedla, že v případě, kdy žalobkyně nesplňuje podmínku statusu rodinného příslušníka občana Evropské unie, není na místě posuzovat jiné důvody pro zamítnutí žádosti dle § 87e zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení se vztahuje toliko na cizince, kteří v postavení rodinných příslušníků podléhají režimu hlavy IVa cit. zákona.

Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobkyně v podané žalobě namítala porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i jeho vnitřní rozpornost a porušení zásad správního řízení dle § 2 odst. 3 a 4 zákona a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Žalobkyně konkrétně vytýkala nedostatky výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčena, že tato trpí natolik závažnou vadou, že již z tohoto důvodu, lze označit napadené rozhodnutí za nezákonné. Dle názoru žalobkyně výroková část napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Dle žalobkyně žalovaná ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvádí jako základ pro zamítnutí žádosti účastníka řízení toliko ust. 87b zákona v návaznosti na ust. § 15a zákona. Taková konkretizace ve výrokové části nemůže obstát proti požadavku na jasnost a přesnost výrokové části. Obě citovaná ustanovení obsahují nejen několik samostatných odstavců, ale dokonce několik odkazů na jiné části zákona a jiné paragrafy. Co je zásadním ustanovením pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně není zřejmé. Žalobkyně se může pouze domnívat, na základě čeho nebylo jejímu návrhu vyhověno. Tato zásadní vada přitom nemůže být zhojena konkretizací v odůvodnění napadeného rozhodnutí,

Žalobkyně namítá, že žalovaná nepřihlédla ani k dalším námitkám. Žalobkyně již v podaném odvolání namítala, že důvod, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta, tedy skutečnost, že žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou ustanovením § 87b zákona o pobytu cizinců, konkrétně fakt, že žalobkyně nedoložila doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU, respektive má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému, neodpovídá skutečnosti a správní orgány tak nezjistily stav věci bez důvodných pochybností, tedy postupovaly v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že důvod zamítnutí její žádosti je v rozporu se zákonem a je pouze projevem libovůle, nikoliv správního uvážení. Dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona platí, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému není něčím, co by bylo lze prokázat nějakým exaktním důkazním prostředkem o tom, že spolu lidé sdílí společnou domácnost. Žalobkyně je rovněž v tomto ohledu přesvědčena, že konkrétní listinný důkaz není možné předložit. Správní orgán měl vyjít z nepřímých důkazů, které ale byly dostatečné k prokázání požadovaného. Měl přihlédnout k tomu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Žalobkyně namítala, že správní orgány odmítly přihlédnout jako k důkazu k čestnému prohlášení paní Zheng Shaoming, když toto odůvodňují tím, že toto prohlášení nemůže být důkazem o skutečnosti, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona. Čestné prohlášení nelze v tomto řízení odmítnout, neboť prokazovaná skutečnost nemůže být prokázána žádnou konkrétní listinou, respektive není zde žádný konkrétní požadavek na prokazování toliko listinou. Nelze-li určitou skutečnost prokazovat toliko listinnými důkazy, je nutno postupovat podle ust. § 50 odst. 4 a správní orgán musí přihlédnout ke všemu, co vyšlo za řízení najevo.

Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že správní orgány nesprávným způsobem vyložily ustanovení zákona v otázce „vztahu obdobného vztahu rodinnému“. Správní orgán konstatuje, že za vztah obdobný vztahu rodinnému nelze považovat vztah mezi sourozenci. Žalobkyně je přesvědčena, že tento závěr je nesprávný a nelogický. Stěží lze hledat v současné době, ale i jindy v historii silnější rodinné pouto, než jaké je mezi sourozenci. Mezi sourozenci je ve většině případů vytvořeno, právě s ohledem na čas, který spolu tráví, společné geny a jakési vyšší vědomí existující pouze u sourozenců tak silné pouto, že tyto se od sebe mohou jen obtížně oddělit a pociťovaná újma je vždy přítomna v maximální možné míře. Ačkoliv je v napadeném rozhodnutí

odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je zcela pomíjena skutečnost, že Česká republika je státem založeným na kontinentálním právním systému, který nevychází z právních precedentů, ale je založen na právních předpisech. V napadeném rozhodnutí je opominut základní právní předpis - zákon č. 40/1964, občanský zákoník, v jehož ust. § 116 tohoto zákona jsou definovány tzv. osoby blízké. Osobou blízkou dle občanského zákoníku je „příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel, partner; jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní“. Z dikce tohoto ustanovení lze dokonce dovodit, že poměr mezi osobami navzájem blízkými je fakticky poměrem užším, než je poměr rodinný, tedy, že v podstatě kategorie osob navzájem blízkých je podmnožinou osob, které jsou v poměru rodinném. Sourozenci, jsou osobami navzájem si blízkými a jsou tedy k tobě navzájem v poměru rodinném. S pojmem osob navzájem blízkých přitom pracuje i správní řád např. v ustanovení § 55. Je tedy nepochybné, že vymezení osob blízkých, potažmo tedy vztahu rodinného dle příslušného ustanovení občanského zákoníku, je možno použít i pro vymezení těchto osob ve správním řízení vedeném ohledně povolení k přechodnému pobytu, neboť sám zákon takové vymezení neobsahuje. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je ve vztahu k občanu Evropské unie v poměru sestra-bratr, je nepochybné, že tyto jsou osobami navzájem si blízkými, a tedy jednoznačně rodinnými příslušníky. Otázka prokazování vztahu obdobného vztahu rodinnému by v případě sourozenců neměl být vůbec zpochybňován. Žalobce je tedy toho názoru, že pokud správní orgány zkoumaly v případě sourozenců tuto otázku, jedná se o postup nadbytečný, neboť tato otázka byla zodpovězena přímo v občanském zákoníku. Správní orgán pochybil, když vyloučil tento vztah, respektive když odmítl prokazatelné splnění zákonných podmínek pro udělení pobytového oprávnění.

Správní orgány rovněž nerespektovaly zásadu přiměřenosti, která mimo ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán se má primárně řídit hledisky vypočtenými v ust. § 174a zákona. V případě dítěte ve věku cca 18 měsíců vázaného na matku, která má v České republice povolen pobyt, se správní orgán zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabýval.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v posuzovaném případě bylo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti s nezletilým občanem České republiky L. T., nar. X, který je bratrem nezletilé účastnice řízení. Tato kategorie příbuzenského vztahu není rodinným vztahem, zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zákona č. 326/1999 Sb. Tento status tedy nemůže být s ohledem na výše uvedenou argumentaci přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu rodinnému. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně nebyla naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda účastnice řízení sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či nikoli. Žalovaná uvádí, že je na žalobkyni, aby doložila hodnověrným způsobem, že splňuje obě podmínky uvedené v zmíněném § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním sdílí společnou domácnost (musí být trvalého charakteru). K předložení dokladu o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie správní orgán I. stupně účastnici řízení vyzval a postupoval v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., když žalobkyni poučil, kdo může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb. K interpretaci § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., žalovaná

odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 6/2010-63, v němž je jednoznačně zmíněno, že za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra. Komise uvádí, že zákon č. 326/1999 Sb. ani Směrnice 2004/38/ES, v případě nesplnění podmínek pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie neukládá posuzování dopadu zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. V případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie není cizinci zakázán vstup a pobyt na území České republiky.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Jednání před soudem

Jednání před soudem se zúčastnila zástupkyně žalobkyně, žalovaná se z jednání omluvila.

Zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyni je v současné době 5 let, podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle tehdejšího znění zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že měla za to, že je schopna hodnověrným způsobem prokázat, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Správní orgány tedy měly zkoumat naplnění dvou kritérií. Předně kvalitu toho vztahu, tedy zda existuje občan Evropské unie, vůči němuž má žalobkyně trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a podruhé společné soužití. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně žije ve společné domácnosti se svojí matkou, paní L. W. a L. T., kterému je v současné době 11 let a je státním občanem České republiky. Právě státní občanství České republiky vedlo k tomu, že se paní L. W., jeho matka navázala na něj a získala přechodný pobyt. Otázkou druhou bylo tedy, zda mezi nezletilým a jeho sestrou existuje vztah podobný vztahu rodinnému. Žalobkyně se domnívá, že vzhledem k tomu, že jde o nezletilé děti, které jsou závislé na výživě své matky a žijí ve společné domácnosti, což v průběhu řízení vyšlo najevo, tak v tomto případě je nutno posuzovat, že jejich vztah skutečně je podobný vztahu rodinnému. Správní orgány se odkazovaly na předchozí rozhodnutí v podobných věcech. Jedná se o věci podobné, nikoli skutkově totožné. Kdy se 11 letý chlapec a jeho sestra dostaly do uvedené situace zcela bez svého zavinění. Přiznává, že rodiče mají bohatou pobytovou historii na území, ale žalobkyně na tom nenese vinu. Podotýká, že v případě, kdy by žalobkyni byl přiznán přechodný pobyt, tak vzhledem k tomu, že se jedná o pobyt přechodný, zde nehrozí nebezpečí, že by se na žalobkyni navazovala další rodina. Takže skutečně jde jenom o to, jestli 5leté dítě může zůstat na území se svou matkou a bratrem anebo jestli bude nuceno časem vycestovat. Tady zde není rozpor s veřejným pořádkem, že by se jiní příslušníci rodiny mohli navázat na žalobkyni.

VI. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba není důvodná.

V souzené věci žalobkyně podala prostřednictvím své zákonné zástupkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s rodinou. Tak to výslovně vyplývá z podané žádosti a z předložených příloh, které potvrzují, že její matkou je L. W., jíž svědčí průkaz o pobytu jako rodinné příslušnici občana Evropské unie. Bylo prokázáno, že tímto občanem Evropské unie je nezl. syn paní L. W. , jménem L. T., a to na základě uznání otcovství souhlasným prohlášením rodičů před matrikovým úřadem (matky L. W. a matrikového otce J. J.). Na základě uvedeného je jednoznačné, že žalobkyně požádala o přechodný pobyt jako sestra nezl. L. T. a musela si, v zastoupení matkou, být vědoma, že požaduje povolení k přechodnému pobytu v režimu ust. § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Pro účely posouzení takové žádosti bylo také zaměřeno dokazování ve správním řízení o její žádosti a žalobkyně byla vyzývána k tomu, aby doložila, zcela v souladu s díkí ust. § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda jí svědčí takové postavení cizinky, které lze podřadit pod definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a cit. zákona .

Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a

d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Jestliže tedy správní orgán 1. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že o žádosti žalobkyně rozhodl dle ust. § 87b v návaznosti na ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, pak je zcela zřejmé, že rozhodoval o *předmětné* žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, jí zcela zřejmě doložené postavením její matky jako rodinného příslušníka občana Evropské unie a postavením jejího bratra jako občana Evropské unie (státního občana České republiky). Z výroku rozhodnutí tak muselo být žalobkyni (zákonně zástupkyni žalobkyně) zřejmé, jakou žádost a v jakém postavení žalobkyně pro účely povolení k přechodnému pobytu sama podala a jaké řešení správní orgán 1. stupně přijal. (vyslovně zamítnutí žádosti v režimu podmínek dle ust. § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců). Námitkou, že citovaná ustanovení jsou obšírná a obsahují několik odstavců a odkazů na jiné části zákona a takto nevyhovují požadavku na určitost výroku, přičemž žalobkyně nemůže seznat řešení své otázky a může se jen domnívat, proč nebylo její žádosti vyhověno, žalobkyně nemíří do výroku rozhodnutí, kde jsou tato ustanovení vyslovně uvedena, ale do důvodů, pro které nebylo vyhověno její žádosti v režimu pojmu „rodinný příslušník občana Evropské unie“. Lze jistě přisvědčit žalobkyni, že v moci správního orgánu 1. stupně bylo přesněji uvést ty odstavce ustanovení § 87b a § 15a, podle kterých byla žádost posuzována a zamítnuta, nicméně, pokud to takto správní orgán 1. stupně neuvedl a skutkově je zřejmé, z jakého postavení žalobkyně žádost podala, nejde o natolik závažnou vadu, jak míní žalobkyně, která by zakládala neurčitost výroku. Z výroku rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je dostatečně identifikovatelný předmět řízení (žádost žalobkyně ze dne 16.8.2012), právní kvalifikace spočívající „v nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na ust. § 15a zákona o pobytu cizinců“ (odpovídající účelu podané žádosti) a způsob rozhodnutí o žádosti (nevydání povolení k požadovanému pobytu). Ostatně o tom, že žalobkyně seznala důvod nevyhovění žádosti svědčí právě její polemika s věcným posouzením žádosti a způsobem prokazování jejího postavení v průběhu řízení listinnými důkazy obsažená v její oponentní argumentaci k ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ke způsobu hodnocení důkazů správním orgánem. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí odvolací námitkou žalobkyně, směřující do znění výroku prvostupňového rozhodnutí, zabývala a zopakovala, že žalobkyně nesplňovala žádnou z podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

Z uvedených důvodů neobstojí námitka žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ve znění napadeného rozhodnutí je nezákonné pro neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu 1. stupně.

K dalším námitkám procesního i věcného charakteru je třeba předeslat, co bylo důvodem k zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Rozhodným zákonným důvodem, pro který správní orgány nevyhověly žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky je skutečnost, že žalobkyně nedoložila doklad, který by prokazoval, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť tak to požaduje díkce ust. §

87b odst. 2 cit. zákona, když stanoví, že žadatel je povinen k žádosti předložit, mimo jiné, doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. To znamená, že nedoložila doklad, z něhož by vyplýval příbuzenský vztah, který je dle § 15a zákona považován pro účely tohoto zákona za vztah rodinný.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dle předložených listin nesplňuje kategorii rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 ani kategorii rodinného příslušníka dle § 15a odst. 4 zákona. Za situace, kdy žalobkyně nepředložila žádnou listinu prokazující její rodinný poměr ve smyslu § 15a odst. 1 zákona (nikoliv příbuzenský poměr) k nezl. L. T., který je občanem České republiky, nemůže splňovat žádnou podmínku postavení rodinného příslušníka dle § 15a zákona, nezbytnou k udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Protože žalobkyně tvrdí, že jí svědčí postavení rodinného příslušníka dle § 15a z titulu ust. § 15a odst 3 písm. b) zákona, neboť má se svým bratrem vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, soud se zabýval, zda je oprávněná její námitka a zda je pro vyhovění žádosti naplněn zákonný předpoklad ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona.

Výkladem pojmu „vztah obdobný vztahu rodinnému“ se zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (např. . rozsudky ve věcech 5 As 6/2010-63, č.j. 6 Azs 177/2016-28) Zejména rozsudek ve věci č.j. 6 Azs 177/2016-28 pojednává o vývoji ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) a jeho účelu, pro který byl legislativně přijat.

Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007. Z důvodové zprávy k uvedenému ustanovení vyplývá, že *reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, v České republice se typicky jedná o vztah druha a družky... Skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit.*

Výklad uvedeného pojmu se sjednotil v návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu (již citovaný rozsudek č. j. 5 As 6/2010 – 63), podle které je vztah obdobný vztahu rodinnému vykládán restriktivně. Nejvyšší správní soud uvedl, že ačkoliv obsah pojmu dopadá na širší okruh vztahů než citovaný článek Směrnice 2004/38/ES (vztahuje se na všechny trvalé faktické vztahy obdobné vztahům rodinných příslušníků dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv jen na vztah partnerský), nezahrnuje vztahy sourozenecké, vztahy bratranec – sestřenice, teta – neteř, ani faktické vztahy obdobné. Na uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 26/2013 – 35, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 – 42, ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013 – 41, nebo ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36.

Nejvyšší správní soud vycházel ze smyslu úpravy dané Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES a vyložil, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být pro účely cizineckého práva vykládán tak úzce, jak je definován vztah rodinný a musí se jednat o analogické vztahy mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah, který existuje mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom

takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci. Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlídneme-li nadto i k výše citovanému čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občankou Evropské unie, resp. České republiky.

Předmětná Směrnice 2004/38/ES byla implementována do českého právního řádu. Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo se použije přímo předpis evropský, je správní orgán povinen jej vyložit v intencích evropského předpisu. Tak je nutno postupovat i v případě interpretace ust. § 15 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Uvedené vylučuje důvodnost žalobní námitky ohledně posuzování rodinných poměrů jako poměrů mezi blízkými osobami dle namítaného ustanovení občanského zákoníku, upravujícího osoby blízké a dle ust. § 55 správního řádu pro účely procesních úkonů. Úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců nesleduje veškerou možnou ochranu ve vztazích mezi osobami blízkými a pro účely pobytu cizinců na území České republiky stanoví v souladu s účelem evropské normy limity, za nichž lze vydat pobytové oprávnění.

Přijaté věcné závěry, že příbuzenský vztah sestra - bratr není ve smyslu cizineckého práva poměrem rodinným, a tedy nemůže vyhovovat ani kategorii vztahu obdobného vztahu rodinnému dle § 15a odst. 3 písm. b) cit. zákona, pak determinují posouzení, zda vůbec jsou relevantní procesní námitky žalobkyně směřující do hodnocení důkazů, týkajících se prokazování vedení (sdílení) společné domácnosti žalobkyně s nezl. L. T. jako státním občanem ČR ve smyslu citovaného zákonného ustanovení.

Ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Z uvedeného vyplývá, že bylo na žalobkyni, aby doložila, nejen to, že žije ve společné domácnosti s občanem České republiky, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr – sestra.

Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně nebyla prioritně naplněna již podmínka existence vztahu, který by bylo lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobkyně sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či nikoli. Z uvedených důvodů námitky žalobkyně ohledně nedostatečného a nesprávného hodnocení důkazů správním orgánem o tom, že žalobkyně žije ve společné domácnosti s nezl. L. T. jako občanem Evropské unie (státním občanem České republiky), jsou tak pro zodpovězení otázky, zda žalobkyně splnila zákonný požadavek dle ust. § 87b odst. 2 zákona a doložila, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie nerelevantní a nadbytečné.

Soud rovněž přisvědčuje žalované v tom, že zákon o pobytu cizinců ani Směrnice 2004/38/ES v případě nesplnění podmínek postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie neukládá posuzování dopadu rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění do rodinného a soukromého života žadatele, ostatně to sama povaha právní situace, že cizinec není rodinným příslušníkem ani ve vztahu obdobným vylučuje. Nicméně nelze přehlédnout, že žalobkyně je v jiné situaci, než předpokládá ust. § 15a zákona, kdy žalobkyně i její bratr mají společnou matku a jsou na ni odkázáni výživou. Její žádost tak je třeba v důsledku její nezletilosti odvíjet od poměrů jejích zákonných zástupců a nedisponuje-li žalobkyně oprávněním k přechodnému pobytu, avšak její matka ano, přičemž vztah otce k žalobkyni je jen matrikový, nejde o nepřiměřený dopad opatření do rodinného života matky a dítěte. Matka žalobkyně jako cizinka není nucena pobývat se svými dětmi na území České republiky. Žalobkyni také nebrání, aby v případě změny poměrů matky či otce a jejich větší průkaznosti znovu požádala o pobytové oprávnění, případně jej získala ve vztahu k jinému typu oprávnění pobývat na území České republiky.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1. S.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. listopadu 2017

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.